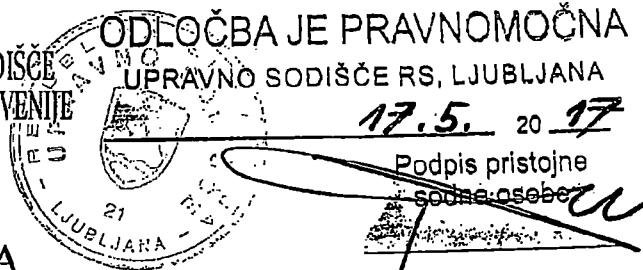

UPRavno sodišče
REPUBLIKE SLOVENIJE

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višja sodnica Liljana Polanec kot predsednica ter višja sodnika mag. Darinka Dekleva Marguč in dr. Boštjan Zalar kot člana,

ob sodelovanju višje pravosodne svetovalke Alenke Semeja kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: OBČINA KOČEVJE, ki jo po pooblastilu

, zoper toženo stranko: REPUBLIKA SLOVENIJA, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Ljubljana,

zaradi varstva osebnih podatkov,

o tožbi zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 0612-19/2012-16 z dne 11. 1. 2016,

na seji 17. maja 2017

RAZSODILO:

- I. Tožba se zavrne.
- II. Vsaka stranka nosi svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV

1. Z izpodbijano odločbo je tožena stranka na podlagi 2. in 8. člena Zakona o informacijskem pooblaščenju (ZInfP), 54. člena Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-1) ter 29. in 32. člena Zakona o inšpekcijskem nadzoru (ZIN) z izrekom pod točko I/1 Občini Kočevje (v nadaljevanju: Občina oziroma zavezanec, sedaj tožeča stranka) zaradi ugotovljenih nepravilnosti odredila prenehanje izvajanja video nadzora nad križiščem Roške, Reške in Ljubljanske ceste z mostom čez Rinžo, nad križiščem Podgorske in Reške ulice, z mostom čez Rinžo, nad kipom deklice s piščalko in mostom, na katerem se nahajajo rože ter nad ploščadjo Name; z izrekom pod točko I/2 je odredila tožeči stranki izbrisati vse videoposnetke, ki so nastali z izvajanjem video nadzora nad križiščem Roške, Reške in Ljubljanske ceste z mostom čez Rinžo, nad križiščem Podgorske in Reške ceste z mostom čez Rinžo, nad kipom deklice s piščalko in mostom, na katerem se nahajajo rože ter nad ploščadjo Name; pod točko I/3 je tožeči stranki naložila, da mora na področjih dvorišča med srednjo šolo, knjižnico, telovadnico in osnovno šolo, stavbo inšpekcijskih služb, parkiriščem in kontejnerji za srednjo šolo in Namu ter kolesarnico Osnovne šole ob Rinži na vidna mesta pred področji, kjer se izvaja video nadzor, namestiti razločna vidna obvestila o izvajanju video nadzora, iz katerih morajo biti razvidne informacije, da se izvaja video nadzor, naziv osebe javnega ali zasebnega sektorja, ki ga izvaja ter telefonsko številko za pridobitev informacije, kje in koliko časa se shranjujejo posnetki iz video nadzornega sistema. Z izrekom pod točko II je določila 5 dnevni rok od prejema odločbe za njeno izvršitev ter pod točko III še odločila, da mora tožeča stranka o odpravi ugotovljenih nepravilnosti pisno obvestiti državno nadzornico za varstvo osebnih podatkov in predložiti dokaze o odpravi nepravilnosti. Pod točko IV je bilo še odločeno, da stroški postopka v tem postopku niso nastali.
2. Iz obrazložitve med drugim izhaja, da je bil dne 22. 9. 2015 opravljen inšpekcijski ogled na javnih površinah Občine Kočevje, nad katerimi je izvajan video nadzor in o opravljenem ogledu sestavljen zapisnik, ki je bil vročen tožeči stranki kot zavezancu. V okviru inšpekcijskega ogleda je državna nadzornica za varstvo osebnih podatkov opravila vpogled v video nadzorni sistem in pri ogledu področij, kjer je zavezanec namestil kamere na drogove javne razsvetljave, ugotovila, da so na njih nameščene tudi nalepke z obvestilom o izvajanju video nadzora, dodatno pa so na glavnih cestah, ki vodijo v center mesta, nameščene table z obvestilom o video nadzoru Občine Kočevje, vendar na vseh manjka podatke o telefonski številki, preko katere bi bili dostopni podatki glede hrambe posnetkov. Prav tako objavljena obvestila tudi niso primerne velikosti, niti niso razločno vidna posamezniku, ki vstopa v nadzorovano območje. V času inšpekcijskega ogleda je bil opravljen pogovor z direktorico občinske uprave, ki je glede opravljanja video nadzora povedala, na katerih področjih se opravlja video nadzor in s kakšnim

namenom se video nadzor opravlja na vsakem posameznem od opisanih sedmih nadzorovanih področij. Tožena stranka je še ugotovila, da se video nadzorni sistem nahaja v stavbi na sedežu tožeče stranke, konkretno v pisarni svetovalca za ceste in promet, ki je v času njegove odsotnosti zaklenjena, ključne te pisarne pa imata le omenjeni svetovalec in hišnik. Slednji lahko v času odsotnosti svetovalca vstopa v navedeno pisarno po nalogu nadrejenega. Poleg omenjenega svetovalca sta pooblaščenim osebi za pregledovanje posnetkov, ob prisotnosti navedenega svetovalca, le še občinski redar in informatik, ki je zunanji sodelavec in skrbi zgolj za tehnično podporo in vzdrževanje video nadzornega sistema, ki pa je bil v času inšpekcijskega ogleda nedosegljiv. Zato je bil zavezanec pozvan k posredovanju kopije pogodbe z navedenim zunanjim sodelavcem – informatikom, zlasti v delu, ki se nanaša na naloge, ki jih opravlja za tožečo stranko.

3. Na podlagi odgovorov zavezanca tožena stranka v izpodbijani odločbi ugotavlja, da je v video nadzorni sistem vklopljenih 12 IP kamer z zmogljivostjo 3.0 mpx ter da iz 9. člena pogodbe o vzdrževanju računalniške opreme, ki jo je zavezanec sklenil z zunanjim sodelavcem, informatikom _____, izhaja njegova pogodbeno dolžnost varovanja osebnih podatkov. Nadalje tožena stranka še ugotavlja, dodatno tudi z vpogledom v slike iz video nadzornega sistema, da so navedene kamere tolikšne zmogljivosti, da je posameznik preko slike, ki jo prikazujejo, nedvomno določljiv, kopije slik pa so priloge zapisnika o inšpekcijskem ogledu, ob katerem je bilo ugotovljeno, da je bilo tedaj delujočih 10 kamer, vendar evidenca o sledljivosti za opravljene vpoglede in posredovanja sploh ni bila vzpostavljena. Zaradi vseh ugotovljenih nepravilnosti je državna nadzornica za varstvo osebnih podatkov dne 19. 11. 2015 skladno z 9., 138. in 141. členom Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP) tožečo stranko kot zavezanca pisno seznanila z ugotovitvami inšpekcijskega postopka in jo hkrati pozvala, da v danem roku posreduje pisno izjavo glede navedenih ugotovitev.
4. V nadaljevanju obrazložitve tožena stranka povzema navedbe tožeče stranke v pisnem pojasnilu z dne 25. 11. 2015, v katerem je navedla, da je zanjo izvajanje video nadzora v trenutni obliki nujno, saj obstajajo takšni interesi, ki očitno prevladujejo nad interesi posameznika; za uvedbo video nadzora so bili odločilni mnogi negativni dogodki, kot so zažiganje zabojnikov za smeti, vandalizem nad premoženjem občine, tatvine barvnih kovin ter drugih stvari v lasti občine, uničevanje cvetličnih nasadov ter cvetličnih korit na mostovih in kraje pokrovov kanalizacijskih jaškov, uničevanje svetilk javne razsvetljave, uničevanje in zažiganje usmerjevalnih lamel, poškodb na semaforjih ter spomenikih, kar so vse dobrine, ki so pomembne za širši krog ljudi in so zaradi tega interesi posameznika manj pomembni od naštetih, medtem ko milejši ukrepi, kot so slabša ločljivost ali zmanjšanje obsega slike, za tožečo stranko ne pridejo v poštev, saj ni pomemben zgolj predmet, ki se varuje, temveč tudi bližnja okolica kar je smisel video nadzora; če bi se zgolj zmanjšal obseg slike, takšen video nadzor za tožečo stranko

ne bi imel smisla in ne učinka, saj storilec ne bi bil posnet. Zato je za tožečo stranko nujen video nadzor na vseh lokacijah, za katere tožena stranka predlaga, da se naj prepove; poleg tega je video nadzor na križišču Roške, Reške in Ljubljanske ceste potreben za tožečo stranko zaradi snemanja semaforjev, ki so bili večkrat tarča vandalizma ter poškodb z vozili, ko so vozniki zapustili kraj dogodka potem, ko so se vanj zaleteli; poleg tega vandali tedensko povzročajo več sto evrov škode z odmetavanjem okrasnih cvetličnih korit z mostov v reko Rinžo; na križišču Podgorske in Reške ceste pa so kamere namenjene tudi varovanju usmerjevalnih lamel v lasti občine ter litoželeznih jaškov na pločnikih, ki so bili že večkrat ukradeni; na Ljubljanski cesti je kamera nujno potrebna zaradi pogostega uničevanja cvetličnih korit ter uničevanja svetilk in občasne okrasne javne razsvetljave; video nadzor na področju ploščadi, pa je potreben zaradi varovanja prireditvenega odra pred vandalizmom ter zaradi varovanja spomenika in ostalega premoženja v lasti Občine Kočevje, kot so cvetlični nasadi, klopce in info table.

5. Nadalje v obrazložitvi tožena stranka povzema določila 1., 2., 3., 8., 9., 10., 16., 74., 75., 76. in 77. člena ZVOP-1. Ker video nadzor na javnih površinah zakonsko ni izrecno posebej urejen, se zato glede izvajanja video nadzora na javnih površinah uporabljajo določbe ZVOP-1, ki ne razlikujejo med video nadzorom na javnih ali zasebnih površinah. Ker ZVOP-1 ne opredeljuje pojma javne površine, se tožena stranka opira na definicijo javne površine iz 2. člena Zakona o graditvi objektov (ZGO-1), ki javno površino opredeljuje kot površino, katere raba je pod enakimi pogoji namenjena vsem, kot so javna cesta, ulica, trg, tržnica, parkirišče, pokopališče, park, zelenica, rekreacijska površina in podobne. Pri izvajanju video nadzora odprtega prostora oziroma javne površine, kjer se zadržujejo ljudje in poteka promet, mora izvajalec, poleg splošnih določb 74., 75., 76. in 77. člena ZVOP-1, glede video nadzora upoštevati tudi 8., 9. oziroma 10. in 16. člen ZVOP-1, poleg teh pa tudi načelo sorazmernosti iz 3. člena ZVOP-1. Glede obdelave osebnih podatkov oziroma pri izvajanju video nadzora nad trgi kot javnimi površinami občino zavezuje 9. člen ZVOP-1, ki določa možne oziroma dopustne pravne podlage za obdelavo osebnih podatkov v javnem sektorju. To v konkretnem primeru pomeni, da občina lahko skladno z določbo 1. odstavka 9. člena ZVOP-1, primarno izvaja samo tiste vrste video nadzora, ki so določene z ZVOP-1 ali drugim specialnim zakonom. Ker niti ZVOP-1 niti predpisi s področja lokalne samouprave ali kateri koli drugi predpisi ne opredeljujejo snemanja javnih površin, sme občina izvajati video nadzor le kot video nadzor dostopa v uradne službene oziroma poslovne prostore, oziroma, v prostorih in na nepremičninah, s katerimi upravlja, ob tem pa mora izpolnjevati pogoje za uvedbo nadzora po določbah 74. in 75. člena ali izjemoma 76. člena ali izjemoma 77. člena ZVOP-1. Glede na to, da noben zakon občini ne daje pravne podlage za izvajanje video nadzora javnih površin, lahko občina takšen video nadzor izvaja le izjemoma, in sicer kot obdelavo osebnih podatkov na podlagi 4. odstavka 9. člena ZVOP-1, če

so kumulativno izpolnjeni vsi predpisani zakonski pogoji. V obrazložitvi tožena stranka še posebej poudarja izjemnost tovrstne obdelave osebnih podatkov, ki je povezana z nujnostjo izvrševanja zakonitih pristojnosti, nalog ali obveznosti javnega sektorja ob nadaljnjem predpisanem pogoju, da se s takšno obdelavo ne poseže v upravičen interes posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki. Ti pa so v primeru video nadzora podoba posameznika na posnetku, ki je določen tudi z detajlnimi krajevnimi in časovnimi podatki, ki kronološko določajo, kdo natančno se je na katerem kraju gibal ali nahajal ter kaj je tedaj tam počel, kar je tudi smisel in namen video nadzora. Pri presoji utemeljenosti obdelave osebnih podatkov na navedeni pravni podlagi je ključno tehtanje interesov javnega sektorja na eni strani in na drugi strani interesov posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki. Ne glede na navedbe tožeče stranke, da z video nadzorom varuje občinsko premoženje, ki ga ni mogoče zavarovati z milejšimi sredstvi, je po ugotovitvah tožene stranke v inšpekcijskem postopku in na podlagi navedb zavezanca o vrsti in zmogljivosti kamer s tolikšno ločljivostjo, da zavezanec z njimi individualno določi vsakega posameznika, ki se nahaja na javni površini v dosegu kamere, opisano izvajanje video nadzora po oceni tožene stranke v nasprotju z načelom sorazmernosti iz 3. člena ZVOP-1. Takšna obdelava osebnih podatkov, tako po načinu, kot po obsegu, je po presoji tožene stranke neprimerna glede na namene, za katere se podatki zbirajo in nadalje obdelujejo. Po ugotovitvah tožene stranke video nadzor celotnih križišč z okolico, s katerim zavezanec varuje cvetlice in cvetlična korita, kip in table ter nadzira pretočnost prometa in celotno ploščad pred Namo, ne pomeni najmilejših ukrepov, s katerimi bi dosegal namene o spremljanju pretočnosti prometa in varoval posamezne predmete, ki se nahajajo na javnih površinah, saj z uvedenim video nadzorom zavezanec ne nadzira zgolj svojega premoženja, temveč z njim posega tudi v zasebnost posameznikov, ki so bodisi kot stanovalci okoliških stavb, zaposleni v prostorih drugih organov in pravnih oseb zasebnega sektorja ali kot naključni mimoidoči, izpostavljeni neizogibnemu in stalnemu nadzorovanju s snemanjem. Zato zavezanec z vzpostavljenim video nadzorom ne izvaja zgolj nadzorovanja nad svojim premoženjem, temveč tudi v nesorazmerni večji meri nad premoženjem, ki ni v njegovi lasti. Za zagotavljanje varnosti ljudi in premoženja na javnih površinah pa so v prvi vrsti zadolžene posebne varnostne službe oziroma policija; prav tako bi, na primer, za varovanje cvetličnih korit lahko zavezanec uvedel korita, ki jih vandali ne bi mogli odstraniti; pri varovanju kipa in tabel pa tožena stranka podarja, da gre v tem primeru za absolutno nesorazmerno obdelavo osebnih podatkov, saj je ob argumentu, da se vse navedene namene lahko doseže zgolj z video nadzorom, mogoče govoriti o vse splošnem in vse prisotnem video nadzoru na vseh javnih površinah. Zavezanec bi v skladu s 4. odstavkom 9. člena ZVOP-1 bil eventuelno upravičen izvajati video nadzor neposredno in zgolj nad spomenikom, tablo in kipom; s prenosom slike kamer, katerih ločljivost ne bi

omogočala določljivosti posameznika, ki ga zajame slika, pa bi se lahko nemoteno spremljala pretočnost prometa skozi križišča. Tožena stranka v izreku sprejeto odločitev utemeljuje na podlagi določil 1. in 3. točke 1. odstavka 54. člena ZVOP-1 v povezavi s 3. odstavkom 74. člena ZVOP-1 ter 5. odstavka 29. člena ZIN.

6. V tožbi tožeča stranka izrecno uveljavlja le tožbena ugovora iz 1. in 3. točke 1. odstavka 27. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1) iz razlogov nepravilne uporabe materialnega prava in nepravilne oziroma nepopolne ugotovitve dejanskega stanja. Toženi stranki očita pravno zmotnost njenih stališč v izpodbijani odločbi, češ da nasprotujejo tako lastni praksi same tožene stranke, izhajajoči iz njenega mnenja št. 0712-1/2012/1477 z dne 26. 4. 2012 in št. 0712-1104/2007/2 z dne 9. 1. 2008, kakor tudi upravno sodni praksi, izhajajoči iz sodbe Upravnega sodišča št. I U 1502/2009 z dne 2. 2. 2011. Kar zadeva ugovor nepravilne uporabe materialnega prava tožeča stranka tako zagovarja stališče, da posnetek posameznika ni osebni podatek in da tudi ne predstavlja obdelave osebnih podatkov. Prav tako zagovarja stališče, da posnetek posameznika na javni površini površini predpostavlja njegovo osebno privolitve v obdelavo osebnih podatkov, češ da je vsak posameznik s tem, ko se je prostovoljno nahajal na javni površini, konkludentno podal osebno privolitve za obdelavo osebnih podatkov v skladu z določbo 14. točke 1. odstavka 6. člena ZVOP-1. Poleg tega meni, da fotografija posameznika ni vedno in absolutno osebni podatek, ampak je ta podatek potrebno obravnavati v kontekstu osebnostne pravice na lastni podobi, glede katere pa opozarja na obstoj določenih omejitev in izjem; ena izmed takih izjem je podana, če gre za fotografijo, na kateri je prikazan kakšen kraj ali prizor, obenem pa tudi posamezne osebnosti, pri čemer gre za slikanje kraja ali prizora, ne pa za slikanje osebe ali skupine oseb v določenem kraju ali prizoru; v tej zvezi tožeča stranka meni, da ni važno, ali je osebo, upodobljeno v kraju ali prizoru mogoče spoznati, pač pa je važen le namen, da gre za slikanje kraja ali prizora, ne pa za slikanje osebe. Po stališču tožeče stranke je z navedeno konkludentno privolitvijo posameznika za obdelavo osebnih podatkov izključeno pravno varstvo osebnega podatka (lastne podobe posameznika) že po naravi stvari. Glede razlage določbe 75. člena ZVOP-1 v izpodbijani odločbi tožeča stranka poudarja, da navedena določba ureja zgolj situacijo, ko se snema dostop v uradne oziroma službene prostore, zato po njenem mnenju tudi obveznosti iz navedene določbe veljajo samo v primeru, ko se snema dostop v uradne oziroma poslovne prostore in posledično kot napačno označuje sklicevanje tožene stranke na določbo 2. odstavka 75. člena ZVOP-1 v konkretnem primeru, češ da določbe 75., 76. in 77. člena ZVOP-1 za izvajanje video nadzora na javnih površinah niso uporabljive, ampak tožečo stranko zavezuje zgolj določba 74. člena ZVOP-1. Tožeča stranka nasprotuje tudi nosilni ugotovitvi v izpodbijani odločbi, da tožeča stranka z izvajanjem video nadzora na javnih površinah prekomerno posega v zasebnost posameznika, češ da to ne drži, ker da posameznik s prostovoljnim nahajanjem na

javni površini ne more utemeljeno pričakovati varstva zasebnosti, zato tudi snemanje javnih površin posledično ne posega prekomerno v njegovo zasebnost. Dodaja še, da se vsa početja posameznika, ki jih le-ta opravlja na javnih površinah sploh ne uvrščajo v kategorijo „zasebnosti“, ker jih posameznik izvaja na javnem prostoru, zato ni podan vsebinski vidik zasebnosti. Prav tako kot tudi ni podan niti prostorski vidik zasebnosti, češ da se posameznik nahaja na javni površini, ki je vsem dostopna pod enakimi pogoji in ki jo tožeča stranka kot lastnik upravlja v korist vseh posameznikov (javno dobro), zato kot oksimoron označuje trditev, da lahko posameznik na javni površini pričakuje zasebnost. Za tožečo stranko je tako v obravnavani zadevi bistven le odgovor na vprašanje, pod kakšnimi vsebinskimi pogoji lahko tožeča stranka, kot lastnik javnih površin, na njih izvaja video nadzor. V tožbi posebej poudarja, da je že med upravnim postopkom zatrjevala in dokazovala, da je video nadzor uvedla zaradi številnih primerov vandalizma, kar na občinskem premoženju povzroča veliko škodo, zatrjevala in dokazovala pa je tudi to, da je namen video nadzora samo in izključno v varstvu ljudi in premoženja, češ da teh ciljev ne more doseči z nobenim blažjim ukrepom. Toženi stranki očita, da se sploh ni opredelila do navedenih trditev in dokazov, niti jih ni dokazno ocenila. Poleg tega toženi stranki še očita, da je nepravilno ugotovila tudi dejansko stanje, češ da ni pravilna ugotovitev, da predstavlja prodajalna Nama prostor, kjer posameznik utemeljeno pričakuje zasebnost, saj se trgovina Nama nahaja v samem središču Kočevja in je z vseh štirih strani obkrožena z javnimi površinami, tako da gre za osrednjo mestno ploščad, ki predstavlja v celoti javno dobro. Skozi trgovino Nama poteka tudi krajša pot od ene do druge točke ploščadi in jo tako za prehod uporabljajo tudi posamezniki, ki v trgovini ničesar ne kupijo, zato je za tožečo stranko povsem napačna trditev, da se z izvajanjem video nadzora na javnih površinah posega v pričakovano zasebnost naključnih kupcev. Prav tako očita toženi stranki, da ni popolno ugotovila dejstev v zvezi z že nastalo škodo na občinskem premoženju, niti v zvezi s tem, katero območje pokriva video nadzor, niti ni pravilno ugotovila dejstev glede sorazmernosti. V dokazne namene predlaga izvedbo dokazov z zaslišanjem strank, vpogledom upravnega spisa in listin, ki jih prilaga tožbi (tožbene priloge A1-A10) ter ogledom na kraju samem. V tožbenem zahtevku sodišču primarno predlaga, da naj izpodbijano odločbo odpravi in ustavi inšpekcijski postopek, ki se vodi pod št. 0612-19/2012-16, ter obenem zahteva povrnitev stroškov postopka, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, oziroma podrejeno, da naj sodišče izpodbijano odločbo odpravi in zadevo vrne toženi stranki v ponovni postopek, obenem pa zahteva povrnitev stroškov postopka, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi.

7. Tožena stranka v odgovoru na tožbo in svojih nadaljnjih vlogah z dne 14. 3. 2016 in 24. 5. 2016 vztraja pri izdani odločbi ter prereka vse navedbe tožeče stranke, z razlogi, ki jih še podrobneje utemeljuje, dodatno tudi ob sklicevanju na stališča

Ustavnega sodišča v odločbi št. U-I-25/95 z dne 27. 11. 1997 (Uradni list RS, št. 5/98) in Sodišča Evropske unije v sodbi C-212/13 z dne 11. 12. 2014 (četrti senat), o zahtevi za predhodno odločanje v zadevi František Ryneš, ki se nanaša na razlago člena 3(2) Direktive 95/46 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov.

8. Tožeča stranka je v odgovor na navedbe tožene stranke v odgovoru na tožbo in njeni prvi pripravljalni vlogi z dne 14. 3. 2016, vložila dve pripravljalni vlogi z dne 25. 3. 2016 in 4. 5. 2016, v katerih v celoti vztraja pri svojih dotedanjih navedbah in predlogih, ki jih še dodatno utemeljuje, tudi z dodatnimi dokaznimi predlogi, in sicer s tem, da pripravljalni vlogi z dne 25. 3. 2016 v dokazne namene prilaga fotografije poškodb komunalne opreme, prometne signalizacije in urbane opreme ter fotokopije treh prijav škode na premoženju in elektronskega sporočila z dne 24. 3. 2016 ter podatkov o številu kaznivih dejanj (priloge A11- A16), svoji pripravljalni vlogi z dne 4. 5. 2016 pa prilaga raziskavo in članek „Nasilje v Sloveniji: zakaj je Kočevje najbolj nasilno mesto“ z dne 4. 10. 2014 ter pet člankov z dne 8. in 10. 4. 2016 o uvedbi neprebojnih jopičev za reševalce (priloge A17 - A18), medtem ko posebnega odgovora na pripravljalno vlogo tožene stranke z dne 24. 5. 2016 ni podala, pač pa je dne 16. 1. 2017 vložila urgenco in ponovno dne 11. 4. 2017.

K točki 1:

9. Tožba ni utemeljena.
10. Predmet sodne presoje v obravnavani sporni zadevi je presoja zakonitosti uvodoma navedene izpodbijane odločbe, s katero je tožena stranka, po izvedenem ugotovitvenem postopku, zaradi ugotovljenih nepravilnosti odredila tožeči stranki Občini Kočevje, da mora v danem roku prenehati z izvajanjem video nadzora na nekaterih izmed sedmih opazovanih področij (ki jih je taksativno naštela v izreku pod točko I/1), in še (pod točko I/2), da mora izbrisati vse videoposnetke, ki so nastali z izvajanjem video nadzora na navedenih področjih (nad križiščem Roške, Reške in Ljubljanske ceste z mostom čez Rinžo, nad križiščem Podgorske in Reške ceste z mostom čez Rinžo, nad kipom deklice s piščalko in mostom, na katerem se nahajajo rože ter nad ploščadjo Name) ter ji obenem (pod točko I/3) naložila, da mora na preostalih nadzorovanih področjih (na dvorišču med srednjo šolo, knjižnico, telovadnico in osnovno šolo, stavbo inšpekcijskih služb, parkiriščem in kontejnerji za srednjo šolo in Namu ter kolesarnico Osnovne šole ob Rinži) na vidna mesta, kjer se izvaja video nadzor, namestiti razločna vidna obvestila o izvajanju video nadzora, vključno z informacijami o nazivu in telefonski številki osebe javnega ali zasebnega sektorja, ki ga izvaja, zaradi pridobitve informacij o tem, kje in koliko časa se posnetki shranjujejo.

11. Izpodbijana odločitev, po presoji sodišča pravilno, temelji na podlagi določil 2. in 8. člena ZInfP, 1. in 3. točke 1. odstavka 54. člena ZVOP-1 v povezavi s 3. odstavkom 74. člena ZVOP-1 ter na podlagi 5. odstavka 29. člena in 32. člena ZIN, v dejanskem pogledu pa na ugotovitvi, da tožeča stranka na taksativno naštetih javnih površinah z video nadzornim sistemom, v katerega je vklopljenih 12 IP kamer z zmogljivostjo 3.0 Mpx, dejansko izvaja video nadzor, ki ga je tožena stranka štela kot obdelavo osebnih podatkov in ob presoji sorazmernosti ugotovila, da je takšna obdelava osebnih podatkov nesorazmerna in neprimerna glede na namene, za katere se podatki zbirajo in nadalje obdelujejo. Glede slednje navedenih okoliščin dejansko stanje med strankama v konkretnem primeru ni sporno, saj navedeno enako izhaja tako iz izpodbijane odločbe, kakor tudi iz navedb tožeče stranke v tožbi (na str. 2, 4. odstavek, v razdelku 2. Nosilni razlogi izpodbijane odločbe), pri čemer gre po mnenju sodišča za relevantne dejanske okoliščine obravnavane sporne zadeve, ki so za sprejem sporne odločitve odločilnega pomena.
12. Na podlagi pooblastila zakonodajalca v določilu 2. odstavka 71. člena Zakona o upravnem sporu (ZUS-1) sodišču ni treba navajati razlogov za odločitev, če sledi utemeljitvi upravnega akta in to v sodbi ugotovi. Na tej podlagi sodišče ugotavlja, da v konkretnem primeru lahko sledi utemeljitvi tožene stranke v izpodbijani odločbi, saj je obrazložitev izpodbijanega akta dovolj natančna in celovita, s tem pa že sama po sebi zadostuje za zavrnitev tožbe, glede na vsebino tožbenih razlogov, saj je tožena stranka stranka obstoj razlogov za izrečeni inšpekcijski ukrep ugotovila dovolj prepričljivo in skladno s podatki v listinah predloženega upravnega spisa in izpeljane dokazne ocene, ki je tožeča stranka s posplošenimi oziroma pavšalnimi navedbami v tožbi in nadaljnjih pripravljalnih vlogah ni uspela omajati.
13. Sodišče namreč ne more slediti tožeči stranki, ki le posplošeno uveljavlja tožbeni ugovor nepravilne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja z neizkazano in dokazno nepodprto tožbeno navedbo (v 5. odstavku tožbe na str. 8), da se *“kot povsem napačna pokaže trditev, da se z izvajanjem videonadzora na javnih površinah posega v pričakovano zasebnost naključnih kupcev ali sprehajalcev v trgovini Nama“*, saj inšpekcijski nadzor tožene stranke v konkretnem primeru sploh ni zadeval trgovine Nama niti ni obsegal video nadzora v trgovini Nama, temveč le javne površine pred trgovino Nama v Kočevju kot zgolj enega od nadzorovanih področij. Zato sodišče tudi ne more slediti tožeči stranki niti kolikor graja (ne)pravilnost domnevnega zaključka oziroma sklepa tožene stranke o dejanskem stanju v predzadnjem odstavku na str. 5 izpodbijane odločbe, češ da predstavlja „Nama prostor, kjer posameznik utemeljeno pričakuje zasebnost“. V

tej zvezi namreč le pavšalno oziroma posplošeno v tožbi očita toženi stranki napačno oziroma nepravilno ugotovitev dejanskega stanja glede sorazmernosti, češ da v tej zvezi ni pravilno ugotovila dejstev, ne da bi tožeča stranka konkretno navedla, katero dejstvo ni bilo pravilno ugotovljeno.

14. Kar pa zadeva tožbeni ugovor o nepopolno ugotovljenih dejstvih glede vprašanja že nastale škode, kot tudi tožbeni ugovor glede domnevno nepopolno ugotovljenih dejstev v zvezi s tem, katero območje tožena stranka pokriva z video nadzorom, gre po mnenju sodišča za očitno neutemeljena očitka, saj prav nasprotno izhaja nenazadnje že iz same izpodbijane odločbe (na str. 3, odstavek 4, kjer so taksativno navedena vsa nadzorovana področja), kakor tudi iz podatkov v listinah predloženega upravnega spisa, predvsem iz inšpekcijskega zapisnika, ki ima skladno s 1. odstavkom 80. člena ZUP dokazno veljavo javne listine, kakor tudi iz vloge same tožeče stranke, št. 0612-19/2012/15 z dne 25. 11. 2015; v odgovor na prejeti poziv tožene stranke in seznanitev z njenimi ugotovitvami v inšpekcijskem postopku glede izvajanja video nadzora v mestu Kočevje, iz česar nadalje izhaja, da je tožeča stranka nedvomno imela večkrat možnost že med tekom inšpekcijskega postopka in še pred izdajo izpodbijane odločbe dodatno navaja nova dejstva, poleg do tedaj ugotovljenih, in da predlaga morebitne nove ali dodatne dokaze, poleg do tedaj izvedenih. Sodišče ob upoštevanju 52. člena ZUS-1 zato kot nedopustne tožbene novote zavrača vse v tožbi in nadaljnjih pripravljalnih vlogah tožeče stranke vsebovane dokazne predloge, saj tožeča stranka niti ne navede in tudi ne obrazloži, zakaj jih ni uveljavljala že v postopku pred izdajo upravnega akta, saj sodišče skladno z določilom 52. člena ZUS-1 lahko upošteva nova dejstva in nove dokaze kot tožbene razloge le tedaj, če tožnik obrazloži, zakaj jih ni navedel že v postopku izdaje upravnega akta, in če so obstajali v času odločanja na prvi stopnji postopka izdaje upravnega akta in če jih stranka upravičeno ni mogla predložiti oziroma navesti v postopku izdaje upravnega akta, česar pa tožeča stranka v konkretnem primeru niti ne zatrjuje.
15. Sodišče prav tako ne more slediti zmotnemu stališču tožeče stranke, da razlogi in stališča tožene stranke v izpodbijani odločbi nasprotujejo lastni praksi same tožene stranke, kakor tudi upravno sodni praksi, izhajajoči iz sodbe Upravnega sodišča št. I U 1502/2009 z dne 2. 2. 2011, saj iz izpostavljene sodne odločbe izhaja prav nasprotno, in sicer, da sodišče v navedeni zadevi v celoti pritrjuje obrazložitvi in stališčem tožene stranke v tedaj izpodbijani odločbi, ter se nanje v celoti sklicuje skladno z določilo 2. odstavka 71. člena ZUS-1, da jih ne ponavlja v svoji obrazložitvi v tedaj obravnavani sporni inšpekcijski zadevi glede video nadzora v mestu Kamnik, ki je bistveno primerljiva sedaj obravnavani zadevi glede video nadzora v mestu Kočevje.
16. Prav tako sodišče ne more slediti stališču tožeče stranke, da individualna podoba posameznika oziroma njen posnetek ni osebni podatek in da zato tudi ne more

pomeniti obdelave osebnih podatkov, ker je navedeno stališče pravno zmotno in nima nikakršne podlage v veljavnem pravnem redu Republike Slovenije niti v ustaljeni upravno sodni praksi. Tožeča stranka prav tako nima nikakršne podlage v veljavnem pravnem redu Republike Slovenije niti v ustaljeni upravno sodni praksi za svoje materialno pravno zmotno stališče, da je že zgolj z navzočnostjo posameznika na javni površini v smislu 2. člena ZGO-1 s tem podana njegova konkludentna osebna prostovoljna privolitev posameznika v obdelavo njegovih osebnih podatkov z video snemalnimi sistemi oziroma napravami, na kar pravilno opozarja tožena stranka. Prav tako je po presoji sodišča pravilna tudi njena obrazložitev načela sorazmernosti v smislu obvezne uporabe najmilejšega možnega ukrepa, skladno z zahtevo zakonodajalca, predpisano z določilom 3. člena ZVOP-1, po katerem morajo biti osebni podatki, ki se obdelujejo, ustrezni in po obsegu primerni glede na namene, za katere se zbirajo in nadalje obdelujejo.

17. Na tej podlagi je sodišče tožbo zavrnilo kot neutemeljeno (1. odstavek 63. člena ZUS-1).

K točki 2:

18. Ker je tožeča stranka zahtevala tudi povrnitev stroškov postopka in je sodišče tožbo zavrnilo, je presodilo tudi, da skladno z določilom 4. odstavka 25. člena ZUS-1 trpi vsaka stranka svoje stroške postopka.

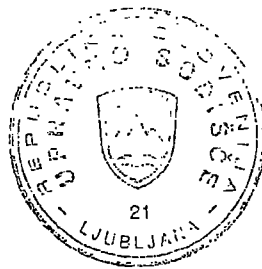
PRAVNI POUK:

Pritožba zoper to sodbo ni dovoljena (1. odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 17. maj 2017

Predsednica senata:

~~Liljana Polanec, l.r.~~

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: